

Μεταδιδακτορικοί Ερευνητές στο Πανεπιστήμιο Κρήτης

του Μανώλη Δρακάκη

Αναπληρωτή Καθηγητή, Προϊστάμενου Τμήματος Ηλεκτρολογίας

Το Βασίλη τον γνώρισα το 1989 όταν είχα γυρίσει από τη Γαλλία όπου έκανα το διδακτορικό μου στη φυσική ιονισμένων αερίων και πλάσμάτων, και ειδικότερα στην τεχνολογία των λαμπτήρων ηλεκτρικής εκκένωσης νέων τεχνολογιών. Συναντηθήκαμε στο Τμήμα Φυσικής του Πανεπιστημίου Κρήτης. Είμαστε συνεργάτες στο Εργαστήριο Πλάσματος Χαμηλής Ενέργειας με υπεύθυνο τον καθηγητή Δημήτρη Καραμπουρνιώτη. Ο Βασίλης μόλις είχε τελειώσει και αυτός το διδακτορικό του στον «Δημόκριτο» στις τηλεπικοινωνίες και είχε αποσπαστεί στο πανεπιστήμιο για να

ένα μεγαλόπνοο σχέδιο που αφορούσε τη μεταφορά τεχνολογίας και έρευνας στην Ελλάδα για τη θερμοπυρηνική μαγνητική σύντηξη και στη συνέχεια για την εγκατάσταση επιταχυντή ηλεκτρονίων υψηλής έντασης με στόχο τις τεχνολογίες συγκόλλησης μετάλλων, αποστείρωσης υδάτων και ανίχνευσης επίγειων και θαλάσσιων ναρκών. Στο διάστημα αυτό επισκεφτήκαμε το Κέντρο Φυσικής Πλάσματος του Πολυτεχνείου της Λωζάννης, εκείνος για δύο μήνες και εγώ για ένα εξάμηνο ως υπότροφοι της EURATOM. Θυμάμαι ότι την περίοδο αυτή δώσαμε, εγώ και ο Βασίλης αλληλά και οι

“ When you dream there are no rules. People can fly.
Anything can happen. ”

συμμετάσχει στις ερευνητικές δραστηριότητες του παραπάνω εργαστηρίου. Δουλέψαμε μαζί για δύο περίπου χρόνια πάνω σε θέματα λήψης και επεξεργασίας δεδομένων. Ο Βασίλης ήταν πολύ καλός στα ηλεκτρονικά και η εμπειρία που είχε αποκτήσει από τον «Δημόκριτο» ήταν χρήσιμη για τις ανάγκες του εργαστηρίου.

Στη συνέχεια, συμμετείχαμε στο νεοϊδρυθέν Ινστιτούτο Φυσικής Πλάσματος με διευθυντή τον Χρήστο Καπετανάκο. Για τέσσερα χρόνια περίπου δουλέψαμε για

υπόλοιποι συνεργάτες, κυριολεκτικά όλο μας τον εαυτό για την επιτυχία του Ινστιτούτου.

Το Ινστιτούτο Φυσικής Πλάσματος όμως δεν κατάφερε να επιζήσει με τη μορφή που είχαμε οραματιστεί και παρόλο που είχε μια υψηλή ιδιωτική χρηματική δωρεά, κάποιοι (πολιτικοί ή άλλοι) θεώρησαν ότι το «κομμάτι της πίτας» ήταν ίσως λίγο μεγάλο, και τελικά κατάφεραν να τοποθετήσουν το φάκελο του από το πάνω μέρος των προτεραιοτήτων του Υπουργείου Παιδείας στο κάτω. Περισσότερες πληροφορίες μπορεί να βρει

κανείς σε ένα κεφάλαιο του βιβλίου με τίτλο «Σαν Μυθιστόρημα» του Χάρη Κυνηγού του 2011.

Με όλα αυτά τα εφόδια ο Βασίλης από το Πανεπιστήμιο ήρθε στο ΤΕΙ, όπου προσπάθησε να διοχετεύσει όλη αυτή τη συμπυκνωμένη και πρωτοπόρα επιστημονική γνώση που απέκτησε, σε θέματα που τότε είχε ως προτεραιότητες το ΤΕΙ. Συνέχισε να δουλεύει ακούραστα και ασταμάτητα μέχρι τέλους. Έκανε όνειρα μέχρι και την τελευταία στιγμή.

Ο Βασίλης ήταν άνθρωπος ζωντανός, χαρούμενος, με καλό χαρακτήρα, δεν τον φόβιζε η δουλειά και είχε τη θέληση να δοθεί στην επιστήμη και να κάνει πράγματα νέα και πρωτοποριακά, είχε όνειρα. Αγαπούσε πολύ την οικογένειά του και ιδιαίτερα τη Βαγγελιώ, έκανε καλή παρέα και ήταν ανοιχτόκαρδος και φιλόξενος. Ήταν άνθρωπος μορφωμένος.

Εγώ θα ήθελα να αφιερώσω στο Βασίλη δυο λόγια από τη ταινία “Kalifornia” του Dominic Sena:

“When you dream there are no rules.

People can fly. Anything can happen. Sometimes there's a moment as you're waking and you become aware of the real world around you, but you are still dreaming. You may think you can fly but you better not try.”